

‘Maar meneer,’ riep Remi, terwijl hij zijn hand opstak. De klas zuchtte diep. ‘Hoe werkt dat dan precies? Als...’

‘Hou je kop toch eens Remi!’ De jongen die voor hem zat draaide zich om en keek hem met samengeknepen ogen aan.

Remi’s onderkaak klapte dicht.

‘Als wat?’ vroeg de natuurkundedocent, die de jongen negeerde.

‘Ttt,’ klonk het op verschillende plaatsen.

Een van de meisjes liet haar hoofd op haar tafeltje vallen.

‘Laat maar,’ zei Remi.

De docent bestudeerde fronsend zijn uitleg op het bord en haalde met een schokje zijn schouders op.

Nu wist Remi het zeker. Het plan ging door. In de pauze zou hij samen met Mees de voorbereidingen treffen en dan, dertig minuten later, zouden ze hun schoolgenoten er voor eens en altijd van overtuigen dat ze helemaal geen watjes waren. Hij was het zat om ‘nerd’ genoemd te worden. Vandaag zou hij bewijzen dat je met een hoge intelligentie meer kunt dan leren.

Toen de bel ging haastte hij zich naar het kluisje van Mees, hun vaste ontmoetingspunt. Mees grijnsde naar hem, vanachter zijn vette slierten zwart haar.

‘Dit is het uur U,’ fluisterde hij. Hij maakte zijn kluisje open en haalde er een plastic tas uit.

Ze gingen naar het toilet op de derde verdieping, waar nu niemand zou zijn. Mees kieperde de zak leeg en legde alles netjes op een rijtje. Ze gingen aan het werk.

Vijfentwintig minuten later zat Remi weer in de les. De stof kende hij al, maar hij verveelde zich geen seconde. Keer op keer keek hij op zijn horloge, wachtend op het juiste moment om zijn hand in zijn tas te steken. Zou Mees ook op de tijd letten? Net als Remi was hij veruit de jongste van zijn klas. Toen ze twee jaar geleden in de brugklas kwamen waren ze allebei tien. Om onbegrijpelijke redenen werden ze niet bij elkaar in de klas geplaatst, zelfs niet op eigen verzoek. En toen was het pesten begonnen. Remi had gedacht dat Gymnasium-leerlingen ook graag zouden studeren, maar dat was vies tegengevallen. Het werd hem niet in dank afgenomen dat hij altijd het antwoord wist, of juist heel veel vragen stelde. Alleen als hij de dictatoriale docent Latijn verbeterde kon hij op een grijns van sommige klasgenoten rekenen. Maar dat vond die leraar dan weer niet leuk.

Voor de honderdste keer keek hij op zijn horloge. Nu!

Dit was het moment.